eZine

of Modern Texts in Translation

June 2016

Zitkala-Ša

translated into Romanian by

Cristina Mandache

© **MTTLC** http://revista.mttlc.ro/

eZine
of Modern Texts in Translation

Director
Lidia Vianu

Editor-in-Chief
Violeta Baroană

ISSN 1842-9149

Issue 162
June 2016

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Legends by **Zitkala-Ša**
translated into Romanian by
Cristina Mandache

Reviser:
Ana Maria Țone

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

June 2016

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

MTTLC Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan mttlc.ro	Translation Café	Contemporary Literature Press http://editura.mttlc.ro	http://www.masterat.mttlc.ro/ http://revista.mttlc.ro/ http://www.editura.mttlc.ro/

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Six legends from the volume

Old Indian Legends

by **Zitkala-Ša**

Șase legende din volumul

Old Indian Legends

traduse în limba română de

Cristina Mandache

Iktomi's Blanket

ALONE within his teepee sat Iktomi. The sun was but a handsbreadth from the western edge of land.

"Those, bad, bad gray wolves! They ate up all my nice fat ducks!" muttered he, rocking his body to and fro.

He was cuddling the evil memory he bore those hungry wolves. At last he ceased to sway his body backward and forward, but sat still and stiff as a stone image.

"Oh! I'll go to Inyan, the great-grand- father, and pray for food!" he exclaimed.

At once he hurried forth from his teepee and, with his blanket over one shoulder, drew nigh to a huge rock on a hillside.

With half-crouching, half-running strides, he fell upon Inyan with outspread hands.

"Grandfather! pity me. I am hungry. I am starving. Give me food. Great-grand- father, give me meat to eat!" he cried. All

Pătura lui Iktomi

ÎNĂUNTRUL cortului său stătea singur [1]Iktomi. Soarele era la distanță de doar o palmă de marginea de Vest a ținutului.

„Lupii ăia gri și răi, răi! Mi-au mâncat toate rațele mele frumoase și grase!" mormăi el, legănându-și corpul în față și-n spate.

Nu dădea drumul nefericitei întâmplări ce îl chinuia, cu lupii ăia înfometați. În cele din urmă încetă să-și mai legene corpul în față și-n spate, dar rămase neclintit și înțepeni ca o imagine de piatră.

„O! Voi merge la [2]Inyan, Marele Părinte, să mă rog pentru hrană!" strigă el.

De-ndată fugi afară din [3]cort, și, cu pătura pe-un umăr, se apropie de-o stâncă uriașă de pe un deal.

Cu genunchii îndoiți aproape de pământ și pași repezi, el căzu peste Inyan cu mâinile întinse.

„Părinte! fie-ți milă. Sunt înfometat. Mor de foame. Dă-mi de mâncare. Puternic Părinte, dă-mi carne să mănânc!" se

the while he stroked and caressed the face of the great stone god.

The all-powerful Great Spirit, who makes the trees and grass, can hear the voice of those who pray in many varied ways. The hearing of Inyan, the large hard stone, was the one most sought after. He was the great-grandfather, for he had sat upon the hillside many, many seasons. He had seen the prairie put on a snow-white blanket and then change it for a bright green robe more than a thousand times.

Still unaffected by the myriad moons he rested on the everlasting hill, listening to the prayers of Indian warriors. Before the finding of the magic arrow he had sat there.

Now, as Iktomi prayed and wept before the great-grandfather, the sky in the west was red like a glowing face. The sunset poured a soft mellow light upon the huge gray stone and the solitary figure beside it. It was the smile of the Great Spirit upon the grandfather and the wayward child.

The prayer was heard. Iktomi knew it. "Now, grandfather, accept my offering; 'tis all I have," said Iktomi as he spread his

plânse el. În tot timpul ăsta Iktomi dezmierdă și mângâie fața marelui zeu de piatră.

[4]Atotputernicul Spirit Măreț, cel care face pomii și iarba să crească, poate auzi vocea celor care se roagă în feluri diferite și multe. Înfățișarea la Inyan, piatra mare și dură, era una dintre cele mai populare feluri de rugă. Inyan era Marele Părinte, pentru că rămăsese pe deal preț de multe, multe anotimpuri. El văzuse preeria îmbrăcând o pătură albă de zăpadă și-apoi schimbându-o pentru o mantie verde și strălucitoare de mai bine de-o mie de ori.

Încă neafectat de miriadele de luni, se odihnea pe eternul deal, ascultând rugile războinicilor indieni. Înainte ca săgeata magică să fie găsită, acolo stătuse el.

Acum, în timp ce Iktomi se ruga și se tânguia dinaintea Marelui Părinte, cerul dinspre Vest era roșu precum o față strălucitoare. Apusul revărsa o lumină moale și delicată asupra imensei stânci gri și asupra figurei solitare de lângă ea. Era zâmbetul Atotputernicului Spirit ce se răsfrângea asupra Părintelui și a copilului capricios.

Ruga fusese ascultată. Iktomi știa. „Acum, Părinte, acceptă-mi darul; ‘ste tot ce am,” spuse Iktomi în timp ce își întindea

half-worn blanket upon Inyan's cold shoulders. Then Iktomi, happy with the smile of the sunset sky, followed a foot-path leading toward a thicketed ravine. He had not gone many paces into the shrubbery when before him lay a freshly wounded deer!

"This is the answer from the red western sky!" cried Iktomi with hands uplifted.

Slipping a long thin blade from out his belt, he cut large chunks of choice meat. Sharpening some willow sticks, he planted them around a wood-pile he had ready to kindle. On these stakes he meant to roast the venison.

While he was rubbing briskly two long sticks to start a fire, the sun in the west fell out of the sky below the edge of land. Twilight was over all. Iktomi felt the cold night air upon his bare neck and shoulders. "Ough!" he shivered as he wiped his knife on the grass. Tucking it in a beaded case hanging from his belt, Iktomi stood erect, looking about. He shivered again. "Ough! Ah! I am cold. I wish I had my blanket!" whispered he, hovering over the pile of dry sticks and the sharp stakes round about it. Suddenly he paused and dropped his hands at his sides.

pătura-i pe jumătate folosită pe umerii reci al lui Inyan. Apoi, fericit cu un zâmbet precum cerul de la apus, Iktomi urmă o potecă ce ducea spre o prăpastie acoperită de tufișuri. Nici bine nu făcu câțiva pași că și-apăru în fața lui o căprioară proaspăt rănită!

„Acesta este răspunsul cerului roșu din Vest!" strigă Iktomi cu mâini înălțate spre cer.

Scoțând o lamă lungă și subțire de la brâu, tăie bucăți mari de carne, pe care le vru. Ascuțind niște ramuri de salcie, le așeză în jurul unei grămezi de lemne pe care le pregătise să le-aprindă. Pe aceste țepușe avea de gând să frigă căprioara.

În timp ce freca cu agilitate două bețe lungi ca să aprindă focul, soarele dinspre Vest scăpă de pe cer, după marginea ținutului. Amurgul se întinsese peste tot. Iktomi simți aerul rece al nopții pe gâtul și umerii săi dezgoliți. „Oh!" tremură el cum își ștergea cuțitul de iarbă. Vârându-l într-un [5]săculeț de mărgele ce-i atârna de la brâu, Iktomi rămase țeapăn, privind împrejur. Tremură din nou. „Oh! Ah! Îmi este frig. Aș fi vrut să am pătura mea să mă-nvelească!" șopti el, aplecându-se deasupra mormanului de bețe uscate și țepușe. De-odată se opri și își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

"The old great-grandfather does not feel the cold as I do. He does not need my old blanket as I do. I wish I had not given it to him. Oh! I think I'll run up there and take it back!" said he, pointing his long chin toward the large gray stone.

Iktomi, in the warm sunshine, had no need of his blanket, and it had been very easy to part with a thing which he could not miss. But the chilly night wind quite froze his ardent thank-offering.

Thus running up the hillside, his teeth chattering all the way, he drew near to Inyan, the sacred symbol. Seizing one corner of the half-worn blanket, Iktomi pulled it off with a jerk.

"Give my blanket back, old grandfather! You do not need it. I do!" This was very wrong, yet Iktomi did it, for his wit was not wisdom. Drawing the blanket tight over his shoulders, he descended the hill with hurrying feet.

He was soon upon the edge of the ravine. A young moon, like a bright bent bow, climbed up from the southwest horizon a little way into the sky.

In this pale light Iktomi stood motionless as a ghost amid

„Marele Părinte nu simte frigul așa cum îl simt eu. El nu are nevoie de vechea mea pătură așa cum am eu nevoie de ea. Îmi doresc să nu i-o fi dat. Oh! Cred c-am să alerg până sus acolo s-o iau înapoi!” spuse el, ridicându-și lunguiața bărbie înspre piatra mare și gri.

Iktomi, în lumina caldă a soarelui, nu avusese nevoie de pătura lui, și-i fusese foarte ușor să se despartă de un lucru care nu avea să îi lipsească. Dar vântul răcoros al nopții înghețase de tot înflăcărata sa ofertă de mulțumire.

Astfel alergând în sus pe deal, cu dinții clănțănindu-i în gură tot timpul, se apropie de Inyan, simbolul sacru. Apucând de un colț al păturii pe jumătate purtată, Iktomi trase pătura de pe Inyan dintr-o smucitură.

„Dă-mi pătura înapoi, bătrâne!. Tu nu ai nevoie de ea. Eu da!” Acest lucru era foarte greșit, dar totuși Iktomi îl făcu, căci istețimea sa nu se numea înțelepciune. Trăgându-și pătura strâns peste umeri, coborî dealul cu pași repezi.

În scurt timp se află pe marginea râpei. O lună nouă, precum un arcuș luminos îndoit, urcă puțin dinspre orizontul de sud-est pe cer.

În această lumină palidă înțepeni Iktomi ca o fantomă, în

the thicket. His wood-pile was not yet kindled. His pointed stakes were still bare as he had left them. But where was the deer -- the venison he had felt warm in his hands a moment ago? It was gone. Only the dry rib bones lay on the ground like giant fingers from an open grave. Iktomi was troubled. At length, stooping over the white dried bones, he took hold of one and shook it. The bones, loose in their sockets, rattled together at his touch. Iktomi let go his hold. He sprang back amazed. And though he wore a blanket his teeth chattered more than ever. Then his blunted sense will surprise you, little reader; for instead of being grieved that he had taken back his blanket, he cried aloud, "Hin-hin-hin! If only I had eaten the venison before going for my blanket!

Those tears no longer moved the hand of the Generous Giver. They were selfish tears. The Great Spirit does not heed them ever.

mijlocul desișului. Grămada lui de lemne încă nu era aprinsă. Țepușele lui erau tot goale, așa cum le lăsase. Dar unde era căprioara -- vânatul pe care îl simțise cald în mâinile sale acum câteva momente? Nu mai era. Doar oasele uscate ale coastei de căprioară stăteau culcate pe pământ precum niște degete gigante ce ieșeau dintr-un mormânt deschis. Iktomi era neliniștit. În cele din urmă, aplecându-se peste oasele albe și uscate, luă un os în mână și îl scutură. Oasele, slăbite la încheieturi, începură să zornăie împreună, la atingerea sa. Iktomi dădu drumul la os. Tresări înapoi năucit. Și chiar de era învelit într-o pătură, dinții îi clănțăneau în gură mai tare ca niciodată. Apoi judecata sa știrbită o să te surprindă, micule cititor; căci în loc să se mâhnească că își luase pătura înapoi, începu a se jeli amarnic, „Hin-hin-hin! De-aș fi mâncat doar căprioara înainte să iau pătura!”

Acele lacrimi deja nu mai mișcau mâna Generosului Dătător. Erau lacrimi egoiste. Niciodată nu le mai ascultă Atotputernicul Spirit.

The Warlike Seven

ONCE seven people went out to make war, -- the Ashes, the Fire, the Bladder, the Grasshopper, the Dragon Fly, the Fish, and the Turtle. As they were talking excitedly, waving their fists in violent gestures, a wind came and blew the Ashes away. "Ho!" cried the others, "he could not fight, this one!"

The six went on running to make war more quickly. They descended a deep valley, the Fire going foremost until they came to a river. The Fire said "Hsss -- tchu!" and was gone. "Ho!" hooted the others, "he could not fight, this one!"

Therefore the five went on the more quickly to make war. They came to a great wood. While they were going through it, the Bladder was heard to sneer and to say, "He! you should rise above these, brothers." With these words he went upward among the tree-tops; and the thorn apple pricked him. He fell through the branches and was nothing! "You see this!" said the four, "this one could not fight."

Still the remaining warriors would not turn back. The four went boldly on to make war. The Grasshopper with his cousin, the Dragon Fly, went foremost. They reached a marshy place,

Cei șapte așa-numiți războinici

ODATĂ, [6]șapte oameni plecară la război – [7]Cenușa, Focul, Bășica, Greierele, Libelula, Peștele și Țestoasa. Cum vorbeau ei emoționați, fluturându-și pumnii într-o manieră violentă, un vânt veni și suflă departe cenușa. „[8]Ho!” strigară ceilalți, „ăsta nu era în stare să lupte!”

Cei șase începură să alerge pentru a-ncepe războiul și mai repede. Ei coborâră o vale adâncă - cu Focul alergând în față - până când dădură de un râu. Focul începu „Hsss - chu!” și dispăru. „Ho!” țipară ceilalți, „ăsta nu putea să lupte!”

Așa încât cei cinci începură să alerge și mai iute pentru a face război. Ei ajunseră la o pădure mare. În timp ce o traversau, Bășica a fost auzită spunând și râzând, „[9]He! Ar trebui să vă înălțați deasupra pomilor ăștia, fraților.” Cu aceste cuvinte, ea se ridică deasupra, printre vârfurile copacilor; iar mărul cu ghimpi o găuri. Bășica căzu printre crengi și dusă fu! „Vedeți!” spuseră cei patru, „asta nu era în stare să lupte.”

Totuși, cei 4 războinici rămași nu aveau de gând să se întoarcă din drum. Ei înaintară curajoși la război. Greierele, împreună cu verișoara sa - Libelula, mergeau primii. Ei ajunseră

and the mire was very deep. As they waded through the mud, the Grasshopper's legs stuck, and he pulled them off! He crawled upon a log and wept, "You see me, brothers, I cannot go!"

The Dragon Fly went on, weeping for his cousin. He would not be comforted, for he loved his cousin dearly. The more he grieved, the louder he cried, till his body shook with great violence. He blew his red swollen nose with a loud noise so that his head came off his slender neck, and he was fallen upon the grass.

"You see how it is," said the Fish, lashing his tail impatiently, "these people were not warriors!" "Come!" he said, "let us go on to make war."

Thus the Fish and the Turtle came to a large camp ground.

"Ho!" exclaimed the people of this round village of teepees, "Who are these little ones? What do they seek?"

Neither of the warriors carried weapons with them, and their unimposing stature misled the curious people.

The Fish was spokesman. With a peculiar omission of syllables, he said: "Shu . . . hi pi!'

"Wan! what? what?" clamored eager voices of men and

într-un loc mlăștinos, iar noroiul era foarte adânc. Cum înaintau Greierele și Libelua anevoios prin noroi, picioarele Greierelui se împotmoliră și el trase de ele, rupându-le. Se târâ pe un buștean și plânse, „Mă vedeți fraților, eu nu mai pot veni cu voi!"

Libelula continuă drumul, jelindu-și vărul. Ea nu putea fi alinată, căci își iubea vărul nespus. Cu cât se întrista mai tare, cu atât plângea și mai zgomotos, până când trupul i se cutremură foarte tare. Își suflă nasul său roșu și umflat cu un zgomot atât de puternic încât capul îi zbură de pe gâtul firav, și căzut-a fost pe iarbă.

„Vezi cum stă treaba," spuse Peștele bătând din coadă nerăbdător, „ăștia nu erau războinici!" „Vino!" zise el, „să mergem să-ncepem războiul."

Astfel Peștele și Țestoasa ajunseră la o tabără mare.

„Ho!" exclamară oamenii din acest sat rotund de corturi, „Cine sunt acești micuți? Ce vor?"

Niciunul dintre cei doi războinici nu purta arme, iar statura lor neimpunătoare îi derută pe oamenii curioși.

Peștele era purtător de cuvânt. Cu o stranie scăpare de silabe, acesta spuse: 'Shu…hi pi!'

„Wan! Cum? Cum?" strigară voci înflăcărate de bărbați și

women.

Again the Fish said: "Shu…hi pi!" Everywhere stood young and old with a palm to an ear. Still no one guessed what the Fish had mumbled!

From the bewildered crowd witty old Iktomi came forward. "He, listen!" he shouted, rubbing his mischievous palms together, for where there was any trouble brewing, he was always in the midst of it.

"This little strange man says, 'Zuya unhipi! We come to make war!'"

"Uun!" resented the people, suddenly stricken glum. "Let us kill the silly pair! They can do nothing! They do not know the meaning of the phrase. Let us build a fire and boil them both!"

"If you put us on to boil," said the Fish, "there will be trouble."

"Ho ho!" laughed the village folk. "We shall see."

And so they made a fire.

"I have never been so angered!" said the Fish. The Turtle in a whispered reply said: "We shall die!"

When a pair of strong hands lifted the Fish over the

femei.

Din nou Peștele rosti: „Shu…hi pi!" Pretutindeni stăteau tineri și bătrâni cu mâna la ureche. Totuși nimeni nu bănuia ce mormăise Peștele!

Din mulțimea buimăcită, bătrânul și ghidușul Iktomi înaintă. „He, ascultați!" strigă el, frecându-și neastâmpăratele palme împreună, căci oriunde se urzea un necaz, era și el în mijlocul lui.

„Acest om micuț și ciudat spune, 'Zuya unhipi! Venim să facem război!'"

„Uun!" se ofensară oamenii, deodată cuprinși de posomorâre. „Să omorâm perechea nătângă! Nu au ce să facă! Ei nu înțeleg sensul propoziției. Să facem un foc și să-i fierbem pe-amândoi!"

„Dacă ne puneți la fiert," grăi Peștele, „o să aveți probleme."

„[10]Ho ho!" râse săteanul. „O să vedem noi!"

Și-astfel ei făcură un foc.

„Niciodată nu am fost atât de mâniat!" zise Peștele. Țestoasa spuse într-un răspuns șoptit: „O să murim!"

Când o pereche de mâini puternice ridicară Peștele

sputtering water, he put his mouth downward. "Whssh!" he said. He blew the water all over the people, so that many were burned and could not see. Screaming with pain, they ran away.

"Oh, what shall we do with these dreadful ones?" they said.

Others exclaimed: "Let us carry them to the lake of muddy water and drown them!"

Instantly they ran with them. They threw the Fish and the Turtle into the lake. Toward the center of the large lake the Turtle dived. There he peeped up out of the water and, waving a hand at the crowd, sang out, "This is where I live!"

The Fish swam hither and thither with such frolicsome darts that his back fin made the water fly. "E han!" whooped the Fish, "this is where I live!"

"Oh, what have we done!" said the frightened people, "this will be our undoing.'

Then a wise chief said: "Iya, the Eater, shall come and swallow the lake!"

So one went running. He brought Iya, the Eater; and Iya drank all day at the lake till his belly was like the earth. Then

deasupra apei ce bolboresea, acesta își puse gura în jos. „Pfffiuu!” făcu. Stropi apa pe toată lumea, astfel încât mulți se fripseră și nu mai putură vedea. Țipând de durere, sătenii fugiră.

„Vai, ce-o să ne facem cu aceste ființe îngrozitoare?” ziseră ei.

Alții au strigat: „Haideți să îi ducem la lacul cu apă tulbure și să-i înecăm!”

Numaidecât fugiră cu ei. Aruncară Peștele și Țestoasa în lac. Țestoasa se scufundă și înotă spre centrul lacului cel mare. Acolo ea se ridică din apă și, fluturând din aripă la mulțime, strigă, „Aici locuiesc eu!”

Peștele înotă încoace și-ncolo cu niște mișcări atât de bruște încât aripioara sa de pe spate făcu apa să zboare. „[11]E han!” strigă Peștele, „aici trăiesc eu!”

„Vai, ce-am făcut?” rostiră oamenii speriați, „asta o să fie pieirea noastră.”

Apoi un șef înțelept spuse: „Iya, Mâncăciosul, o să vină și-o să înghită lacul!”

Așa că unul dintre oameni plecă, alergând. Îl aduse pe Iya, Mâncăciosul; și Iya bău toată ziulica din lac până ce burta i se

the Fish and the Turtle dived into the mud; and Iya said: "They are not in me." Hearing this the people cried greatly.

Iktomi wading in the lake had been swallowed like a gnat in the water. Within the great Iya he was looking skyward. So deep was the water in the Eater's stomach that the surface of the swallowed lake almost touched the sky.

"I will go that way," said Iktomi, looking at the concave within arm's reach.

He struck his knife upward in the Eater's stomach, and the water falling out drowned those people of the village.

Now when the great water fell into its own bed, the Fish and the Turtle came to the shore. They went home painted victors and loud-voiced singers.

făcu rotundă ca Pământul. Atunci Peștele și Țestoasa se scufundară în noroi; iar Iya spuse: „Nu sunt înăuntrul meu.” Auzind acestea, oamenii se plânseră amarnic.

Iktomi mergând cu greu prin apă fusese înghițit precum un țânțar mic. Dinăuntrul marelui Iya, el se uita către cer. Atât de adâncă era apa din stomacul Mâncăului încât suprafața lacului înghițit aproape atingea cerul.

„Am să merg în direcția aia,” spuse Iktomi, privind către adâncitura la depărtare de-o mână.

Lovi cu cuțitul în sus, în stomacul Mâncăului, și apa țâșnind afară, înecă sătenii.

Acum, după ce multa apă intră înapoi în albia sa, Peștele și Țestoasa înotară la mal. Merseră acasă pretinși biruitori ai războiului și cântăreți cu glas măreț.

The Badger and the Bear

ON the edge of a forest there lived a large family of badgers. In the ground their dwelling was made. Its walls and roof were covered with rocks and straw.

Old father badger was a great hunter. He knew well how to track the deer and buffalo. Every day he came home carrying on his back some wild game. This kept mother badger very busy, and the baby badgers very chubby. While the well-fed children played about, digging little make-believe dwellings, their mother hung thin sliced meats upon long willow racks. As fast as the meats were dried and seasoned by sun and wind, she packed them carefully away in a large thick bag.

This bag was like a huge stiff envelope, but far more beautiful to see, for it was painted all over with many bright colors. These firmly tied bags of dried meat were laid upon the rocks in the walls of the dwelling. In this way they were both useful and decorative.

One day father badger did not go off for a hunt. He stayed at home, making new arrows. His children sat about him on the

Bursucul și ursul

LA marginea unei păduri trăia o familie mare de bursuci. În pământ era făcută casa lor. Pereții și acoperișul ei erau învelite cu pietre și paie.

Bătrânul tată bursuc era un vânător foarte iscusit. Știa foarte bine cum să dea de urma căprioarei și a bivolului. În fiecare zi venea acasă cărând pe spate un vânat sălbatic. Acest lucru o ținea pe mama bursuc foarte ocupată, iar pe copiii bursuc foarte dolofani. În timp ce grăsunii se jucau primprejur, săpând căsuțe închipuite, mama lor atârna felii subțiri de carne de agățătoarele lungi din salcie. Îndată ce bucățile de carne erau uscate și condimentate de soare și vânt, ea le împacheta grijuliu și le punea deoparte, într-o pungă mare și groasă.

Punga aceasta era asemeni unui plic imens și țeapăn, dar mult mai frumos de privit, căci peste tot era pictată în multe culori deschise. Pungile astea strânse bine, de carne uscată, erau puse pe pietrele din pereții casei. În felul acesta erau și utile și decorative.

Într-o zi, tatăl bursuc nu plecă la vânătoare. El rămase acasă, să facă săgeți noi. Copiii stăteau în jurul lui pe podeaua

ground floor. Their small black eyes danced with delight as they watched the gay colors painted upon the arrows.

All of a sudden there was heard a heavy footfall near the entrance way. The oval-shaped door-frame was pushed aside. In stepped a large black foot with great big claws. Then the other clumsy foot came next. All the while the baby badgers stared hard at the unexpected comer. After the second foot, in peeped the head of a big black bear! His black nose was dry and parched. Silently he entered the dwelling and sat down on the ground by the doorway.

His black eyes never left the painted bags on the rocky walls. He guessed what was in them. He was a very hungry bear. Seeing the racks of red meat hanging in the yard, he had come to visit the badger family.

Though he was a stranger and his strong paws and jaws frightened the small badgers, the father said, "How, how, friend! Your lips and nose look feverish and hungry. Will you eat with us?"

"Yes, my friend," said the bear. "I am starved. I saw your racks of red fresh meat, and knowing your heart is kind, I came hither. Give me meat to eat, my friend."

de pământ. Ochii lor mici și negri dansau de bucurie în timp ce priveau frumoasele culori pictate pe săgeți.

Dintr-o dată un zgomot de pași greoi fu auzit de la intrare. Ușa în formă de oval și din piele fuse împinsă într-o parte. Înăuntru călcă un picior mare și negru cu gheare mari și puternice. Apoi celălalt picior neîndemânatic urmă. Tot timpul acesta puii de bursuc se holbau nemișcați la vizitatorul neașteptat. După cel de-al doilea picior, înăuntru se furișă capul unui urs mare și negru! Nasul lui negru era uscat și pârjolit. Intră tăcut înăuntrul locuinței și se așeză pe pământ, lângă ușă.

Ochii lui negri nu scăpară deloc din priviri pungile pictate de pe pereții din piatră. Ghicise ce era în ele. Era un urs tare înfometat. Văzând agățătorile de carne roșie atârnând în curte, el venise să viziteze familia bursucilor.

Deși era un străin iar labele și fălcile sale puternice speriau bursucii mici, tatăl spuse: „[12]Hau, hau prietene! Nasul și buzele tale arată uscate și flămânde. Voiești să mănânci cu noi?”

„Da prietene,” răspunse ursul. „Sunt înfometat. Am văzut agățătorile voastre cu roșie și proaspătă carne, și cunoscând că inima ta este bună, am venit încoace. Dă-mi să mănânc carne,

Hereupon the mother badger took long strides across the room, and as she had to pass in front of the strange visitor, she said: "Ah han! Allow me to pass!" which was an apology.

"How, how!" replied the bear, drawing himself closer to the wall and crossing his shins together.

Mother badger chose the most tender red meat, and soon over a bed of coals she broiled the venison.

That day the bear had all he could eat. At nightfall he rose, and smacking his lips together, -- that is the noisy way of saying "the food was very good!" -- he left the badger dwelling. The baby badgers, peeping through the door-flap after the shaggy bear, saw him disappear into the woods near by.

Day after day the crackling of twigs in the forest told of heavy footsteps. Out would come the same black bear. He never lifted the door-flap, but thrusting it aside entered slowly in. Always in the same place by the entrance way he sat down with crossed shins.

His daily visits were so regular that mother badger placed a fur rug in his place. She did not wish a guest in her dwelling

prietene."

În consecință mama bursuc făcu pași mari prin cameră, și, cum trebui să treacă prin fața vizitatorului straniu, ea spuse: „Ah han! Dă-mi voie să trec!" care era o scuzare.

„How, how!" răspunse ursul, trăgându-se mai aproape de perete și încrucișându-și picioarele.

Mama bursuc alese cea mai fragedă carne roșie, și peste un pat de cărbuni în curând fripse căprioara.

În ziua aceea ursul mâncă cât de mult putu duce. Pe seară se trezi, și plescăind din buze, -- acesta era modul gălăgios de-a spune „mâncarea a fost foarte bună!" -- părăsi locuința bursucului. Puii bursuc, uitându-se pe furiș după ușa-perdea, în urma ursului zbârlit, îl văzură dispărând în pădurea din apropiere.

Zi după zi trosniturile crenguțelor din pădure anunțau pași greoi. Afară din codru ieșea mereu același urs negru. El nu ridica niciodată ușa-perdea în sus, ci dând-o într-o parte, acesta intra agale înăuntru. Întotdeauna în același loc, lângă intrare, se așeza cu picioarele încrucișate.

Vizitele sale de zi cu zi erau atât de obișnuite încât mama bursuc puse un covor de blană pe locul ursului. Ea nu voia ca

to sit upon the bare hard ground.

At last one time when the bear returned, his nose was bright and black. His coat was glossy. He had grown fat upon the badger's hospitality.

As he entered the dwelling a pair of wicked gleams shot out of his shaggy head. Surprised by the strange behavior of the guest who remained standing upon the rug, leaning his round back against the wall, father badger queried: "How, my friend! What?"

The bear took one stride forward and shook his paw in the badger's face. He said: "I am strong, very strong!"

"Yes, yes, so you are," replied the badger. From the farther end of the room mother badger muttered over her bead work: "Yes, you grew strong from our well-filled bowls."

The bear smiled, showing a row of large sharp teeth.

"I have no dwelling. I have no bags of dried meat. I have no arrows. All these I have found here on this spot," said he, stamping his heavy foot. "I want them! See! I am strong!" repeated he, lifting both his terrible paws.

un oaspete în casa ei să stea pe pământul gol și tare.

Când ursul se întoarse pentru ultima dată, nasul îi era strălucitor și negru. Haina lui era lucioasă. Se făcuse gras pe seama ospitalității bursucului.

Cum intră în locuință, câteva raze răutăcioase sclipiră din capul lui păros. Uimit de comportamentul ciudat al oaspetelui care rămase în picioare pe covor, rezemându-și spatele rotund și gras de perete, tatăl bursuc întrebă: „Hau, prietene! Ce este?”

Ursul făcu un pas în față și-și agită laba în fața bursucului. El spuse: „Sunt puternic, foarte puternic!”

„Da, da, așa-i că ești,” răspunse bursucul. Din capătul îndepărtat al camerei mama bursuc bolborosi asupra lucrului său de ornamentat cu mărgele: „Da, te-ai făcut puternic din vasele noastre bine umplute.”

Ursul zâmbi, arătându-și un rând de dinți mari și ascuțiți.

„Eu nu am nici-o casă a mea. Nu am pungi de carne uscată. Nu am nici-o săgeată. Pe toate acestea le-am găsit aici, în acest loc,” spuse el, lovind în pământ cu piciorul greoi. „Le vreau! Vezi! Sunt puternic!” repetă el, ridicându-și ambele labe cumplite.

Quietly the father badger spoke: "I fed you. I called you friend, though you came here a stranger and a beggar. For the sake of my little ones leave us in peace."

Mother badger, in her excited way, had pierced hard through the buckskin and stuck her fingers repeatedly with her sharp awl until she had laid aside her work. Now, while her husband was talking to the bear, she motioned with her hands to the children. On tiptoe they hastened to her side.

For reply came a low growl. It grew louder and more fierce.

"Wa-ough!" he roared, and by force hurled the badgers out. First the father badger; then the mother. The little badgers he tossed by pairs. He threw them hard upon the ground. Standing in the entrance way and showing his ugly teeth, he snarled, "Be gone!"

The father and mother badger, having gained their feet, picked up their kicking little babes, and, wailing aloud, drew the air into their flattened lungs till they could stand alone upon their feet. No sooner had the baby badgers caught their breath than they howled and shrieked with pain and fright. Ah! what a dismal cry was theirs as the whole badger family went

Calm, tatăl bursuc grăi: „Te-am hrănit. Te-am numit prieten, deși ai venit aici străin și cerșetor. Pentru binele micuților mei, pleacă și lasă-ne în pace.”

Mama bursuc, în felul ei agitat, străpunsese cu greu pielea de căprioară și-și împunse degetele de nenumărate ori cu sula sa ascuțită, până când își lăsase munca de-o parte. Acum, în timp ce soțul ei vorbea cu ursul, ea făcu semne din mâini copiiilor. Pe vârfuri ei se grăbiră lângă ea.

Ca răspuns veni un mârâit slab. Crescu mai tare și mai fioros.

„Wraa!” veni răgetul, și cu forța îi azvârli afară pe bursuci. Mai întâi pe tatăl bursuc, apoi pe mama bursuc. Pe micuți îi aruncă doi câte doi. Îi trânti tare de pământ pe toți. Stând în prag și arătându-și dinții urâți, mârâi, „Valea!”

Mama și tatăl bursuc, recăpătându-și forțele în picioare, își ridicară micii puișori azvârliți, ce încă se rostogoleau și, urlând în gura mare, puii traseră aer în plămânii lor turtiți până când putură să stea pe propriile picioare, din nou. Îndată ce puii de bursuc își recăpătaseră suflul au și-nceput să țipe și să urle de durere și frică. Ah! ce plânset sumbru era plânsetul lor, în timp

forth wailing from out their own dwelling! A little distance away from their stolen house the father badger built a small round hut. He made it of bent willows and covered it with dry grass and twigs.

This was shelter for the night; but alas! it was empty of food and arrows. All day father badger prowled through the forest, but without his arrows he could not get food for his children. Upon his return, the cry of the little ones for meat, the sad quiet of the mother with bowed head, hurt him like a poisoned arrow wound.

"I'll beg meat for you!" said he in an unsteady voice. Covering his head and entire body in a long loose robe he halted beside the big black bear. The bear was slicing red meat to hang upon the rack. He did not pause for a look at the comer. As the badger stood there unrecognized, he saw that the bear had brought with him his whole family. Little cubs played under the high-hanging new meats. They laughed and pointed with their wee noses upward at the thin sliced meats upon the poles.

"Have you no heart, Black Bear? My children are starving. Give me a small piece of meat for them," begged the badger.

ce întreaga familie de bursuci înainta jelindu-se, afară din propria locuință! Puțin mai departe de casa furată, tatăl bursuc construi o mică colibă rotundă. El o făcu din salcii îndoite și o acoperi cu iarbă și rămurele uscate.

Aceasta era adăpostul pentru pe timp de noapte; dar vai! nu avea mâncare și săgeți. Toată ziua tatăl bursuc umblă după pradă prin pădure, dar fără săgețile sale nu putu să facă rost de mâncare pentru copii. La întoarcerea sa, plânsetul micuților după carne, tăcerea tristă a mamei cu capul plecat, îl duru precum rana unei săgeți otrăvite.

„Am să mă rog de el să-mi dea carne!” spuse el cu o voce stinsă. Acoperindu-și capul și întregul corp cu un lung veștmânt lăbărțat, tatăl bursuc se opri lângă ursul mare și negru. Ursul tăia felii de carne roșie ca să le atârne de agățătoare. Nu se opri să vadă cine venise. În timp ce bursucul stătea acolo nerecunoscut, el văzu că ursul își adusese toată familia cu el. Mici pui de urs se jucau sub cărnurile proaspete, atârnate sus. Puii râdeau și arătau în sus cu năsucurile lor la feliile de carne subțire tăiate de pe stâlpi.

„Oare tu nu ai inimă, Urs Negru? Copiii mei mor de foame. Dă-mi o bucată mică de carne pentru ei,” se milogi

"Wa-ough!" growled the angry bear, and pounced upon the badger. "Be gone!" said he, and with his big hind foot he sent father badger sprawling on the ground.

All the little ruffian bears hooted and shouted "ha-ha!" to see the beggar fall upon his face. There was one, however, who did not even smile. He was the youngest cub. His fur coat was not as black and glossy as those his elders wore. The hair was dry and dingy. It looked much more like kinky wool. He was the ugly cub. Poor little baby bear! he had always been laughed at by his older brothers. He could not help being himself. He could not change the differences between himself and his brothers. Thus again, though the rest laughed aloud at the badger's fall, he did not see the joke. His face was long and earnest. In his heart he was sad to see the badgers crying and starving. In his breast spread a burning desire to share his food with them.

"I shall not ask my father for meat to give away. He would say 'No!' Then my brothers would laugh at me," said the ugly baby bear to himself.

In an instant, as if his good intention had passed from him,

bursucul.

„Wrraa!" mormăi ursul înfuriat, și se năpusti asupra bursucului. „Afară!" spuse el, și cu piciorul său mare din spate îl trânti pe tatăl bursuc de pământ.

Toți micii golănași huiduiră și strigară „ha-ha!" când văzură cerșetorul căzând în față. Era un pui însă, care nici măcar nu zâmbi. El era puiul cel mai mic de urs. Haina lui de blană nu era atât de neagră și de lucioasă precum cea pe care-o purtau frații lui mai mari. Părul îi era uscat și murdar. Arăta mai degrabă a lână creață. El era puiul cel urât. Bietul pui de urs! mereu fusese batjocura fraților săi mai mari. Nu putea să nu fie el însuși. Nu putea schimba diferențele dintre el și frații săi. Astfel, din nou, deși restul râdeau tare la căderea bursucului, el nu vedea hazul din această faptă. Fața lui era prelungă și sinceră. În inima lui era trist să vadă bursucii plângând și murind de foame. În sufletul său se răspândi o dorință arzătoare să-și împartă mâncarea cu ei.

„Nu-l voi ruga pe tatăl meu să le dea carne. Ar spune că 'Nu!' Atunci frații mei vor râde de mine," își spuse în sine puiul urât de urs.

Într-o clipă, ca și când intenția sa bună fusese uitată, cânta

he was singing happily and skipping around his father at work. Singing in his small high voice and dragging his feet in long strides after him, as if a prankish spirit oozed out from his heels, he strayed off through the tall grass. He was ambling toward the small round hut. When directly in front of the entrance way, he made a quick side kick with his left hind leg. Lo! there fell into the badger's hut a piece of fresh meat. It was tough meat, full of sinews, yet it was the only piece he could take without his father's notice.

Thus having given meat to the hungry badgers, the ugly baby bear ran quickly away to his father again.

On the following day the father badger came back once more. He stood watching the big bear cutting thin slices of meat.

"Give -- " he began, when the bear turning upon him with a growl, thrust him cruelly aside. The badger fell on his hands. He fell where the grass was wet with the blood of the newly carved buffalo. His keen starving eyes caught sight of a little red clot lying bright upon the green. Looking fearfully toward the bear and seeing his head was turned away, he snatched up the small thick blood. Underneath his girdled blanket he hid it

voios și țopăia în jurul tatălui ce muncea. Cântând cu vocea sa mică și pițigăiată și târându-și picioarele în pași mari după el, ca și când un spirit jucăuș i se prelingea din călcâie, el se pierdu prin iarba înaltă. El se zbengui către mica colibă rotundă. Când fu fix în fața intrării, el lovi ușor cu piciorul său stâng ușa într-o parte. Iată! acolo pică în cocioaba bursucului, o bucată de carne proaspătă. Era o carne tare, plină de ațe, însă era singura bucată pe care putea s-o ia fără ca tatăl său să observe.

Astfel, după ce dădu carnea bursucilor înfometați, urâtul pui de urs fugi grăbit înapoi la tatăl său.

Ziua următoare, tatăl bursuc se întoarse pentru a doua oară. El stătu privind ursul cel mare cum tăia felii subțiri de carne.

„Dă –” începu el, când ursul întorcându-se către bursuc cu un mârâit, îl împinse nemilos la o parte. Bursucul căzu în mâini. Căzu unde iarba era udă cu sângele bivolului proaspăt tăiat. Ochii săi ageri și înfometați zăriră un cheag mic de sânge, lucios și roșu, așezat în iarba verde. Privind cu teamă înspre urs și văzând că privirea-i era întoarsă, el înfășcă cheagul mic de sânge. Sub pătura sa încinsă în jurul brâului, o ascunse în

in his hand.

On his return to his family, he said within himself: "I'll pray the Great Spirit to bless it."Thus he built a small round lodge. Sprinkling water upon the heated heap of sacred stones within, he made ready to purge his body. "The buffalo blood, too, must be purified before I ask a blessing upon it," thought the badger. He carried it into the sacred vapor lodge. After placing it near the sacred stones, he sat down beside it. After a long silence, he muttered: "Great Spirit, bless this little buffalo blood." Then he arose, and with a quiet dignity stepped out of the lodge. Close behind him some one followed. The badger turned to look over his shoulder and to his great joy he beheld a Dakota brave in handsome buckskins. In his hand he carried a magic arrow. Across his back dangled a long fringed quiver. In answer to the badger's prayer, the avenger had sprung from out the red globules.

"My son!" exclaimed the badger with extended right hand.

"How, father," replied the brave; "I am your avenger!"

Immediately the badger told the sad story of his hungry little ones and the stingy bear.

pumn.

Întorcându-se la familia sa, își spuse sieși: „Mă voi ruga Marelui Spirit s-o binecuvânteze.” Astfel construi un adăpost mic și rotund. Stropind cu apă pe grămada încinsă de pietre sacre dinăuntru, [13]se pregăti să-și curățească trupul. „Sângele de bivol de-asemenea trebuie purificat, înainte să cer binecuvânatarea asupra lui,” se gândi bursucul. Aduse cheagul în adăpostul cu vapori sacri. După ce îl așeză lângă pietrele sacre, se puse jos lângă el. După o lungă tăcere, el murmură: „Mare Spirit, binecuvântează acest pic de sânge de bivol.” Apoi se ridică, și cu o demnitate calmă ieși afară. Îndeaproape, cineva îl urmă din spate. Bursucul se întoarse a privi peste umăr și spre marea lui bucurie, el văzu un viteaz Dakota [14]în frumoși pantaloni de piele. În mâna sa avea o săgeată magică. Pe spatele său atârna o tolbă lungă cu franjuri. Ca răspuns la ruga bursucului, războinicul se ridicase din globulele roșii.

„Fiul meu!” exclamă bursucul și întinse mâna dreaptă spre el.

„Hau, tată,” răspunse viteazul; „Eu sunt războinicul tău!”

Îndată bursucul spuse trista poveste a micuților săi înfometați și a ursului zgârcit.

Listening closely the young man stood looking steadily upon the ground.

At length the father badger moved away.

"Where?" queried the avenger.

"My son, we have no food. I am going again to beg for meat," answered the badger.

"Then I go with you," replied the young brave. This made the old badger happy. He was proud of his son. He was delighted to be called "father" by the first human creature.

The bear saw the badger coming in the distance. He narrowed his eyes at the tall stranger walking beside him. He spied the arrow. At once he guessed it was the avenger of whom he had heard long, long ago. As they approached, the bear stood erect with a hand on his thigh. He smiled upon them.

"How, badger, my friend! Here is my knife. Cut your favorite pieces from the deer," said he, holding out a long thin blade.

"How!" said the badger eagerly. He wondered what had inspired the big bear to such a generous deed. The young avenger waited till the badger took the long knife in his hand.

Ascultând cu atenție, tânărul rămase nemișcat uitându-se fix în pământ.

După un timp, tatăl bursuc se mișcă din loc.

„Încotro?” întrebă războinicul.

„Fiule, nu avem de mâncare. Mă duc din nou să cerșesc carne,” răspunse bursucul.

„Atunci am să vin cu tine,” zise tânărul viteaz. Aceasta-l făcu bucuros pe bătrânul bursuc. Era mândru de fiul său. Era încântat să fie numit „tată” de către primul om.

Ursul văzu bursucul venind din depărtare. El își miji ochii la înaltul străin ce mergea pe lângă el. Pândi săgeata. De-ndată ghici că era războinicul de care auzise acum multă, multă vreme. Pe măsură ce aceștia se apropiau, ursul așteptă drept cu-o mână-n șold. El zâmbi către ei.

„Hau, bursucule, prietene! Ăsta este cuțitul meu. Taie bucățile tale preferate din căprioară,” spuse el, înmânându-i o lamă lungă și subțire.

„Hau!” spuse bursucul nerăbdător. Se întreba ce îl îndemnase pe marele urs la o faptă atât de generoasă. Tânărul războinic așteptă ca bursucul să ia lungul cuțit în mână.

Gazing full into the black bear's face, he said: "I come to do justice. You have returned only a knife to my poor father. Now return to him his dwelling." His voice was deep and powerful. In his black eyes burned a steady fire.

The long strong teeth of the bear rattled against each other, and his shaggy body shook with fear. "Ahow!" cried he, as if he had been shot. Running into the dwelling he gasped, breathless and trembling, "Come out, all of you! This is the badger's dwelling. We must flee to the forest for fear of the avenger who carries the magic arrow."

Out they hurried, all the bears, and disappeared into the woods.

Singing and laughing, the badgers returned to their own dwelling.

Then the avenger left them.

"I go," said he in parting, "over the earth."

Uitându-se fix în ochii ursului negru, el spuse: „Vin să fac dreptate. Tu ai înapoiat doar un cuțit bietului meu tată. Acum dă-i locuința înapoi.” Vocea lui era adâncă și puternică. În ochii lui negri ardea un foc necontenit.

Dinții mari și puternici ai ursului clănțăneau și se loveau unul de altul, iar corpul său pletos tremura de frică. „Ehei!” se plânse el, ca și când fusese împușcat. Alergând înăuntrul colibei el gâfâi, fără respirație și tremurând, „Ieșiți, afară cu toții! Asta e locuința bursucului. Trebuie să o luăm la fugă în pădure, de frica războinicului ce poartă săgeata magică.”

Afară se grăbiră toți urșii, și dispărură în pădure.

Cântând și râzând, bursucii se întoarseră în casa lor scumpă.

Apoi războinicul îi părăsi.

„Eu mă duc,” spuse el la plecare, „peste pământuri.”

The Tree-Bound

IT was a clear summer day. The blue, blue sky dropped low over the edge of the green level land. A large yellow sun hung directly overhead.

The singing of birds filled the summer space between earth and sky with sweet music. Again and again sang a yellow-breasted birdie -- "Koda Ni Dakota!" He insisted upon it. "Koda Ni Dakota!" which was "Friend, you're a Dakota! Friend, you're a Dakota!" Perchance the birdie meant the avenger with the magic arrow, for there across the plain he strode. He was handsome in his paint and feathers, proud with his great buckskin quiver on his back and a long bow in his hand. Afar to an eastern camp of cone-shaped teepees he was going. There over the Indian village hovered a large red eagle threatening the safety of the people. Every morning rose this terrible red bird out of a high chalk bluff and spreading out his gigantic wings soared slowly over the round camp ground. Then it was that the people, terror-stricken, ran screaming into their lodges. Covering their heads with their blankets, they sat trembling with fear. No one dared to venture out till the red

Legătura de arbore

ERA o zi senină de Vară. Un albastru, albastru al cerului se concentră peste marginea verde a pământului. Un soare mare și galben atârna exact deasupra capului.

Ciripitul păsărilor umplea cu muzică dulce distanța nepătrunsă a Verii dintre cer și pământ. Din nou și din nou cânta o pasăre micuță cu pieptul galben -- „Koda Ni Dakota!” Tot repeta. „Koda Ni Dakota!” care însemna „Prietene, tu ești un Dakota! Prietene, tu ești un Dakota!” Poate micuța se referea la războinicul cu săgeata magică, căci acolo, peste câmpie, el trecea. [15]El arăta chipeș cu vopseaua și penele sale, [16]mândru era cu tolba lui mare din piele de căprioară de pe spate, și o săgeată lungă în mâna sa ducea. Departe, către o tabără de corturi în formă de con dinspre Est, mergea. Acolo, deasupra satului indian zbura un vultur mare și roșu, ce amenința siguranța oamenilor. În fiecare dimineață ieșea această pasăre roșie și teribilă dintr-o stâncă înaltă de calcar și, întinzându-și aripile gigante, zbura încet deasupra pământului rotund de tabără. Apoi se-ntâmpla că, oamenii cuprinși de spaimă, fugeau țipând înăuntrul propriilor locuințe. Acoperindu-și capetele sub pături,

eagle had disappeared beyond the west, where meet the blue and green.

In vain tried the chieftain of the tribe to find among his warriors a powerful marks-man who could send a death arrow to the man-hungry bird. At last to urge his men to their utmost skill he bade his crier proclaim a new reward.

Of the chieftain's two beautiful daughters he would have his choice who brought the dreaded red eagle with an arrow in its breast.

Upon hearing these words, the men of the village, both young and old, both heroes and cowards, trimmed new arrows for the contest. At gray dawn there stood indistinct under the shadow of the bluff many human figures; silent as ghosts and wrapped in robes girdled tight about their waists, they waited with chosen bow and arrow.

Some cunning old warriors stayed not with the group. They crouched low upon the open ground. But all eyes alike were fixed upon the top of the high bluff. Breathless they watched for the soaring of the red eagle.

stăteau acolo tremurând de frică. Nimeni nu îndrăznea să se aventureze afară până ce vulturul roșu nu dispărea dincolo de Vest, unde albastrul se întâlnește cu verdele.

În zadar încercă șeful tribului să găsească printre războinicii săi un arcaș de seamă și puternic care să poată trimite o săgeată mortală păsării flămânde-de-oameni. În cele din urmă, ca să împingă bărbații la cea mai mare iscusință a lor, el porunci vestitorului său să anunțe o nouă recompensă.

Dintre cele două fete frumoase ale șefului, el - cel ce-i va aduce temutul vultur roșu cu o săgeată înfiptă-n piept - va putea alege una.

La auzul acestor vorbe, bărbații satului - atât tineri cât și bătrâni, viteji și lași, împodobiră noi arcuri pentru concurs. În zorii gri ai zilei stăteau acolo, nevăzute în umbra stâncii, multe figuri de oameni; tăcuți precum fantomele și înfășurați în costume puternic strânse în jurul taliei, bărbații așteptau cu arcuri și săgeți alese.

Unii războinici, bătrâni și vicleni, nu rămaseră cu grupul. Ei se ghemuiră pe terenul deschis. Dar toți ochii deopotrivă erau fixați pe vârful stâncii înalte. Fără să respire, vegheau înălțarea vulturului roșu.

From within the dwellings many eyes peeped through the small holes in the front lapels of the teepee. With shaking knees and hard-set teeth, the women peered out upon the Dakota men prowling about with bows and arrows.

At length when the morning sun also peeped over the eastern horizon at the armed Dakotas, the red eagle walked out upon the edge of the cliff. Pluming his gorgeous feathers, he ruffled his neck and flapped his strong wings together. Then he dived into the air. Slowly he winged his way over the round camp ground; over the men with their strong bows and arrows! In an instant the long bows were bent. Strong straight arrows with red feathered tips sped upward to the blue sky. Ah! slowly moved those indifferent wings, untouched by the poison-beaked arrows. Off to the west beyond the reach of arrow, beyond the reach of eye, the red eagle flew away.

A sudden clamor of high-pitched voices broke the deadly stillness of the dawn. The women talked excitedly about the invulnerable red of the eagle's feathers, while the would-be heroes sulked within their wigwams. "He-he-he!" groaned the

Dinăuntrul locuințelor multe priviri erau aruncate afară, printre găurile mici de la [17]deschizăturile ușilor de la intrarea în corturi. Cu genunchii tremurând și gurile încleștate, femeile se uitau pe furiș afară, la [18]bărbații Dakota ce umblau după pradă cu arcuri și săgeți.

După un timp, când soarele de dimineață ieși să tragă și el cu ochiul către orizontul din Est la Dakotele înarmate, vulturul roșu ieșea pe marginea stâncii. Curățându-și superbele pene, el își ciufuli gâtul și-și flutură puternicele aripi, împreună. Apoi plonjă în văzduh. Încet zbură făcându-și drum deasupra pământului rotund de tabără; deasupra bărbaților cu arcurile și săgețile lor puternice! Într-o clipă lungile arcuri fură îndoite. Puternice și drepte săgeți cu vârfuri cu pene roșii zbârnâiră în susul cerului albastru. Aa! încet se mișcară acele aripi indiferente, neatinse de săgețile cu vârfuri otrăvite. Către Vest, departe de atingerea săgeții, departe de ochiul omului, vulturul roșu zbură.

O gălăgie bruscă de voci ascuțite rupse liniștea amorțită a dimineții. Femeile vorbeau agitate despre roșul invulnerabil al penelor vulturului, în timp ce pretinșii eroi se îmbufnau înăuntrul corturilor. „[19]He-he-he!” mormăi căpetenia.

chieftain.

On the evening of the same day sat a group of hunters around a bright burning fire. They were talking of a strange young man whom they spied while out upon a hunt for deer beyond the bluffs. They saw the stranger taking aim. Following the point of his arrow with their eyes, they beheld a herd of buffalo. The arrow sprang from the bow! It darted into the skull of the foremost buffalo. But unlike other arrows it pierced through the head of the creature and spinning in the air lit into the next buffalo head. One by one the buffalo fell upon the sweet grass they were grazing. With straight quivering limbs they lay on their sides. The young man stood calmly by, counting on his fingers the buffalo as they dropped dead to the ground. When the last one fell, he ran thither and picking up his magic arrow wiped it carefully on the soft grass. He slipped it into his long fringed quiver.

"He is going to make a feast for some hungry tribe of men or beasts!" cried the hunters among themselves as they hastened away.

They were afraid of the stranger with the sacred arrow. When the hunter's tale of the stranger's arrow reached the ears

În seara aceleiași zi un grup de vânători stătea în jurul unui foc ce ardea luminos. Vânătorii vorbeau despre un tânăr necunoscut pe care îl urmăriră în timp ce fură ieșiți la vânătoare de căprioare, dincolo de faleze. Îl văzură pe străin ochind ținta. Urmărind vârful săgeții sale cu privirile, ei observară o turmă de bivoli. Săgeata țâșni din arc! Se repezi în craniul celui mai de seamă bivol. Dar spre deosebire de alte săgeți, aceasta străpunse capul creaturii și-apoi, învârtindu-se în aer, țâșni ca aprinsă în capul bivolului următor. Unul câte unul bivolii căzură peste iarba dulce pe care o păștеau. Cu membre întinse și tremurând, stăteau aceștia culcați pe-o parte. Tânărul aștepta calm în apropiere, numărând pe degete bivolii, în timp ce cădeau doborâți la pământ. Când ultimul pică, războinicul alergă într-acolo și, ridicându-și săgeata magică, o șterse cu grijă de iarba moale. El băgă săgeata în tolba sa lungă cu franjuri.

„Are să facă un festin pentru-un trib de oameni înfometați ori pentru unul de bestii!” țipară vânătorii unul către altul în timp ce se grăbeau de-acolo.

Se temeau de străinul cu săgeata sacră. Când povestea vânătorului despre săgeata necunoscutului ajunse la urechile

of the chieftain, his face brightened with a smile. He sent forth fleet horsemen, to learn of him his birth, his name, and his deeds.

"If he is the avenger with the magic arrow, sprung up from the earth out of a clot of buffalo blood, bid him come hither. Let him kill the red eagle with his magic arrow. Let him win for himself one of my beautiful daughters," he had said to his messengers, for the old story of the badger's man-son was known all over the level lands.

After four days and nights the braves returned. "He is coming," they said. "We The Tree-Bound have seen him. He is straight and tall; handsome in face, with large black eyes. He paints his round cheeks with bright red, and wears the penciled lines of red over his temples like our men of honored rank. He carries on his back a long fringed quiver in which he keeps his magic arrow. His bow is long and strong. He is coming now to kill the big red eagle." All around the camp ground from mouth to ear passed those words of the returned messengers.

Now it chanced that immortal Iktomi, fully recovered from the brown burnt spots, overheard the people talking. At once he was filled with a new desire. "If only I had the magic arrow,

căpeteniei, fața i se lumină cu un zâmbet. El trimise la înaintare cei mai buni călăreți, să afle despre tânăr când se născuse, să afle numele și faptele sale.

„De el este războinicul cu săgeata magică, răsărit din pământ dintr-un cheag de sânge de bivol, poftește-l încoace. Lasă-l să omoare el vulturul roșu cu săgeata lui magică. Lasă-l să câștige pentru el una dintre frumoasele mele fete," spusese șeful de trib mesagerilor săi, căci vechea poveste despre fiul-om al Bursucului era cunoscută peste toate ținuturile.

După 4 zile și 4 nopți, curajoșii se întoarseră. „Vine," spuseră ei. „Noi, Legătura de Arbore, l-am văzut. El este drept și înalt; chipeș la față, cu ochi mari și negri. El își pictează rotunzii obraji cu roșu deschis și poartă liniile trase cu roșu deasupra tâmplelor, la fel ca oamenii noștri respectați. El poartă pe spate o tolbă lungă franjurată în care își ține săgeata magică. Arcul lui este lung și puternic. El vine acum să omoare vulturul mare și roșu." Peste tot în jurul pământului de tabără, din gură-n gură, treceau acele vorbe ale mesagerilor întorși acasă.

Acum se făcea că nemuritorul Iktomi, complet recuperat de la petele maro de arsură, surprinse oamenii vorbind. De-ndată fu cuprins de o nouă dorință. „De-aș avea săgeata

I would kill the red eagle and win the chieftain's daughter for a wife," said he in his heart.

Back to his lonely wigwam he hastened. Beneath the tree in front of his teepee he sat upon the ground with chin between his drawn-up knees. His keen eyes scanned the wide plain. He was watching for the avenger.

"'He is coming!' said the people," muttered old Iktomi. All of a sudden he raised an open palm to his brow and peered afar into the west. The summer sun hung bright in the middle of a cloudless sky. There across the green prairie was a man walking bareheaded toward the east.

"Ha! ha! 'tis he! the man with the magic arrow!" laughed Iktomi. And when the bird with the yellow breast sang loud again -- "Koda Ni Dakota! Friend, you're a Dakota!" Iktomi put his hand over his mouth as he threw his head far backward, laughing at both the bird and man.

"He is your friend, but his arrow will kill one of your kind! He is a Dakota, but soon he'll grow into the bark on this tree! Ha! ha! ha!" he laughed again.

The young avenger walked with swaying strides nearer and nearer toward the lonely wigwam and tree. Iktomi heard

magică, aș omorî vulturul roșu și-aș câștiga de soție fiica căpeteniei," își spuse în inima lui.

Înapoi la coliba sa singuratecă se grăbi. Sub copacul din fața cortului său, el se așeză pe pământ, cu bărbia între genunchi. Ochii lui ageri scormoneau câmpia întinsă. Iktomi se uita după războinic.

„«Vine!» au spus oamenii", îngână experimentatul Iktomi. Dintr-o dată, el duse palma întinsă la sprânceana-i și se uită în depărtare, spre Vest. Soarele de Vară atârna luminos în mijlocul unui cer senin. Acolo, dincolo de preeria verde, se vedea un om ce mergea cu capul descoperit, înspre Est.

„Ha! Ha! 'ste el! omul cu săgeata magică!" râse Iktomi. Iar când pasărea cu pieptul galben cântă din nou cu voce tare -- „Koda Ni Dakota! Prietene, tu ești un Dakota!" Iktomi își duse mâna la gură în timp ce-și aruncă capul mult pe spate, râzând atât de pasăre cât și de om.

„El este prietenul tău, dar săgeata lui va omorî pe unul de-ai tăi! El este un Dakota, dar în curând va crește înăuntrul scoarței, pe acest copac! Ha! ha! ha!" râse din nou.

Tânărul războinic mergea cu pași legănați, din ce în ce mai aproape de singuratecul cort și copac. Iktomi auzi fâș! fâș-ul

the swish! swish! of the stranger's feet through the tall grass. He was passing now beyond the tree, when Iktomi, springing to his feet, called out: "How, how, my friend! I see you are dressed in handsome deerskins and have red paint on your cheeks. You are going to some feast or dance, may I ask?" Seeing the young man only smiled Iktomi went on: "I have not had a mouthful of food this day. Have pity on me, young brave, and shoot yonder bird for me!" With these words Iktomi pointed toward the tree-top, where sat a bird on the highest branch. The young avenger, always ready to help those in distress, sent an arrow upward and the bird fell. In the next branch it was caught between the forked prongs.

"My friend, climb the tree and get the bird. I cannot climb so high. I would get dizzy and fall," pleaded Iktomi. The avenger began to scale the tree, when Iktomi cried to him: "My friend, your beaded buckskins may be torn by the branches. Leave them safe upon the grass till you are down again."

"You are right," replied the young man, quickly slipping off his long fringed quiver. Together with his dangling pouches and tinkling ornaments, he placed it on the ground. Now he climbed the tree unhindered. Soon from the top he took the

pașilor străinului prin iarba înaltă. Acum trecea de copac, când Iktomi, sărind în picioare, strigă: „Hau, hau, prietene! Văd că ești îmbrăcat în haine frumoase din piele de căprioară [20]și ai vopsea roșie pe obraji. Pot să te-ntreb, te duci la vre-un ospăț sau la vre-un dans?” Văzând că tânărul zâmbi doar, Iktomi continuă: „De-abea de-am mâncat ceva azi. Ai milă tinere viteaz, și ințește pasărea ‘ceea de ‘colo pentru mine!” Cu aceste cuvinte, Iktomi arătă înspre vârful copacului, unde stătea o pasăre pe ramura cea mai înaltă. Tânărul războinic, întotdeauna gata să-i ajute pe cei în necaz, trimise o săgeată în sus iar pasărea căzu. Alunecând pe ramura următoare, aceasta fu prinsă între brațele crenguțelor.

„Prietene, urcă în copac și ia vrabia. Eu nu pot urca atât de sus. Aș ameți și aș cădea,” se rugă Iktomi. Războinicul începu să se cațere în copac, când Iktomi strigă la el: „Prietene, pantalonii tăi din piele cu mărgele s-ar putea rupe de la crengi. Lasă-i în siguranță pe iarbă până când te dai jos.”

„Ai dreptate,” răspunse tânărul, lăsându-și repede s-alunece tolba lungă și împodobită. Împreună cu săculețul ce-i atârna de la brâu și ornamentele zornăitoare, el așeză pantalonii pe pământ. Acum se urcă în copac nestingherit. În curând luă

bird. "My friend, toss to me your arrow that I may have the honor of wiping it clean on soft deerskin!" exclaimed Iktomi.

"How!" said the brave, and threw the bird and arrow to the ground.

At once Iktomi seized the arrow. Rubbing it first on the grass and then on a piece of deerskin, he muttered indistinct words all the while. The young man, stepping downward from limb to limb, hearing the low muttering, said: "Iktomi, I cannot hear what you say!"

"Oh, my friend, I was only talking of your big heart."

Again stooping over the arrow Iktomi continued his repetition of charm words. "Grow fast, grow fast to the bark of the tree," he whispered. Still the young man moved slowly downward. Suddenly dropping the arrow and standing erect, Iktomi said aloud: "Grow fast to the bark of the tree!" Before the brave could leap from the tree he became tight-grown to the bark.

"Ah! ha!" laughed the bad Iktomi. "I have the magic arrow! I have the beaded buckskins of the great avenger!" Hooting and dancing beneath the tree, he said: "I shall kill the red eagle; I shall wed the chieftain's beautiful daughter!"

pasărea din vârf. „Prietene, aruncă-mi săgeata ta să am onoarea de a o curăța pe piele moale de căprioară!” strigă Iktomi.

„How!” spuse curajosul, și aruncă pasărea și săgeata pe pământ.

Iktomi înfășcă săgeata de-ndată. Frecând-o întâi de iarbă și-apoi pe-o bucată din piele de căprioară, el murmură niște cuvinte nedeslușite în tot acest timp. Tânărul, pășind de pe-o cracă pe alta înspre pământ și-auzind bolboroselile șoptite, el spuse: „Iktomi, nu pot să aud ce spui!”

„Oo, prietene, vorbeam doar de inima ta cea mare.”

Aplecându-se din nou peste săgeată Iktomi continuă să repete cuvintele fermecate. „Crești repede, crești repede până la scoarța copacului,” șopti el. Totuși tânărul se mișca încet spre pământ. Lăsând de-odată săgeata din mână și ridicându-se-n picioare, Iktomi zise tare: „Crești repede până la scoarța copacului!” Înainte ca viteazul să poată sări din copac, el deveni strâns lipit de scoarță.

„Aa-ha!” râse Iktomi cel rău. „Am săgeata magică! Am pantalonii din piele cu mărgele ai marelui războinic!” Chiuind și dansând sub copac, el zise: „Am să omor vulturul roșu; am să mă însor cu frumoasa fată a căpeteniei!”

"Oh, Iktomi, set me free!" begged the tree-bound Dakota brave. But Iktomi's ears were like the fungus on a tree. He did not hear with them.

Wearing the handsome buckskins and carrying proudly the magic arrow in his right hand, he started off eastward. Imitating the swaying strides of the avenger, he walked away with a face turned slightly skyward.

"Oh, set me free! I am glued to the tree like its own bark! Cut me loose!" moaned the prisoner

A young woman, carrying on her strong back a bundle of tightly bound willow sticks, passed near by the lonely teepee. She heard the wailing man's voice. She paused to listen to the sad words. Looking around she saw nowhere a human creature. "It may be a spirit," thought she.

"Oh! cut me loose! set me free! Iktomi has played me false! He has made me bark of his tree!" cried the voice again.

The young woman dropped her pack of firewood to the ground. With her stone axe she hurried to the tree. There before her astonished eyes clung a young brave close to the tree.

Too shy for words, yet too kind-hearted to leave the

„Oh, Iktomi, eliberează-mă!” se rugă amarnic viteazul Dakota crescut parte din copac. Dar urechile lui Iktomi erau acoperite precum lichenii crescuți pe un copac. Nu auzea cu ele.

Purtând în mâna dreaptă, cu mândrie, săgeata, și-mbrăcat cu frumoșii pantaloni din piele de căprioară, Iktomi porni spre Est. Imitând pașii legănați ai războinicului, el plecă cu fața întoarsă ușor spre cer.

„Oh, eliberează-mă! Sunt lipit de copac precum propria-i scoarță! Dezleagă-mă!” gemu prizonierul.

O femeie tânără, cărând pe spatele ei puternic un mănunchi de bețe de salcie strâns legate, trecea prin apropierea singuratecului cort. Ea auzi vocea omului ce se tânguia. Se opri să asculte cuvintele triste. Uitându-se împrejur nu văzu țipenie de om. „O fi vreun spirit,” se gândi ea.

„Oh! Dezleagă-mă! Dă-mi drumul! Iktomi m-a păcălit! El m-a făcut parte din scoarța copacului său!” se jeli din nou vocea.

Tânăra aruncă grămada de lemne de foc pe jos. Cu [21]toporul ei din piatră se grăbi la pom. Acolo, în fața ochilor ei uimiți, un tânăr curajos atârna lipit de copac.

Prea timidă pentru cuvinte, totuși prea bună la suflet ca să

stranger tree-bound, she cut loose the whole bark. Like an open jacket she drew it to the ground. With it came the young man also. Free once more, he started away. Looking backward, a few paces from the young woman, he waved his hand, upward and downward, before her face. This was a sign of gratitude used when words failed to interpret strong emotion.

When the bewildered woman reached her dwelling, she mounted a pony and rode swiftly across the rolling land. To the camp ground in the east, to the chieftain troubled by the red eagle, she carried her story.

lase străinul agățat de copac, ea despică cu toporul toată scoarța. Precum o jachetă desfăcută o trase la pământ. Împreună cu ea căzu și tânărul. Din nou liber, războinicul își apucă din nou drumul. Privind în urmă, la câțiva pași depărtare de tânăra femeie, [22]își flutură mâna, în sus și-n jos, sub privirile ei. Acesta era un semn de recunoștință folosit atunci când vorbele nu puteau să redea sentimentele puternice.

Când femeia, copleșită, ajunse la sălașul ei, ea se urcă pe-un ponei și călări iute de-a lungul ținutului șerpuit. Către locul de tabără din Est, către căpetenia necăjită de vulturul roșu, își purtă povestea.

Shooting of the Red Eagle

A MAN in buckskins sat upon the top of a little hillock. The setting sun shone bright upon a strong bow in his hand. His face was turned toward the round camp ground at the foot of the hill. He had walked a long journey hither. He was waiting for the chieftain's men to spy him.

Soon four strong men ran forth from the center wigwam toward the hillock, where sat the man with the long bow.

"He is the avenger come to shoot the red eagle," cried the runners to each other as they bent forward swinging their elbows together.

They reached the side of the stranger, but he did not heed them. Proud and silent he gazed upon the cone-shaped wigwams beneath him. Spreading a handsomely decorated buffalo robe before the man, two of the warriors lifted him by each shoulder and placed him gently on it. Then the four men took, each, a corner of the blanket and carried the stranger, with long proud steps, toward the chieftain's teepee.

Ready to greet the stranger, the tall chieftain stood at the entrance way. "How, you are the avenger with the magic

Omorârea vulturului roșu

UN BĂRBAT în pantaloni din piele stătea în vârful unei mici coline. Soarele de la apus strălucea luminos pe un arc puternic din mâna sa. Fața-i era întoarsă către locul rotund de tabără de la poalele dealului. El făcuse un drum lung până acolo. El aștepta oamenii șefului de trib să-l spioneze.

În curând, patru oameni puternici alergară înainte, de la cortul din mijloc, înspre colină, unde stătea omul cu lungul arc.

„Este războinicul venit să omoare vulturul roșu," își strigară bărbații unul altuia cum urcau dâmbul, aplecați cu pieptul înspre pământ și legănându-și împreună coatele.

Ajunseră pe partea străinului, dar el nu îi luă în seamă. Mândru și tăcut privi asupra corturilor-în-formă-de-con de sub picioarele lui. Întinzând o cuvertură din piele de bivol frumos decorată înaintea bărbatului, doi dintre războinici îl ridicară de câte-un umăr și îl așezară cu atenție pe ea. Apoi cei patru oameni apucară fiecare câte-un colț al păturii și îl duseră pe necunoscut, cu pași mari și mândri, către cortul șefului.

Gata să întâmpine străinul, șeful înalt stătea la intrarea din cort. „Hau, tu ești războinicul cu săgeata magică!" spuse el,

arrow!" said he, extending to him a smooth soft hand.

"How, great chieftain!" replied the man, holding long the chieftain's hand. Entering the teepee, the chieftain motioned the young man to the right side of the doorway, while he sat down opposite him with a center fire burning between them. Wordless, like a bashful Indian maid, the avenger ate in silence the food set before him on the ground in front of his crossed shins. When he had finished his meal he handed the empty bowl to the chieftain's wife, saying, "Mother-in-law, here is your dish!"

"Han, my son!" answered the woman, taking the bowl.

With the magic arrow in his quiver the stranger felt not in the least too presuming in addressing the woman as his mother-in-law.

Complaining of fatigue, he covered his face with his blanket and soon within the chieftain's teepee he lay fast asleep.

"The young man is not handsome after all!" whispered the woman in her husband's ear.

"Ah, but after he has killed the red eagle he will seem handsome enough!" answered the chieftain.

That night the star men in their burial procession in the

întinzându-i o mână moale și netedă.

„Hau, mare șef!” răspunse omul, cuprinzând mâna căpeteniei într-a sa pentru un timp. Intrând în cort, șeful de trib făcu semn tânărului să se așeze în dreapta ușii, în timp ce acesta șezu în sens opus, în dreptul unui foc din mijlocul încăperii ce-ardea între ei. Tăcut, precum o timidă servitoare indiană, tânărul mâncă în liniște bucatele ce fură puse dinaintea sa pe pământ, în dreptul picioarelor sale încrucișate. După ce terminase să mănânce, el dădu vasul gol soției căpeteniei, zicând, „Mamă-soacră, uite-ți vasul!”

„[23]Han, fiule!” răspunse femeia, luând vasul.

Cu săgeata magică în tolbă, străinul nu se simțea nicidecum prea încrezut în a i se adresa femeii cu numele de ‘mamă-soacră’.

Plângându-se de oboseală, el își acoperi fața cu pătura sa și-n curând, înăuntrul cortului căpeteniei, adormi de-ndată.

„Până la urmă tânărul nu este atât de chipeș!” șopti femeia în urechea soțului ei.

„Ah, dar după ce va fi omorât vulturul roșu, va părea destul de chipeș!” răspunse șeful.

În seara aceea, Oamenii Stele, în timpul proceselor de

sky reached the low northern horizon, before the center fires within the teepees had flickered out. The ringing laughter which had floated up through the smoke lapels was now hushed, and only the distant howling of wolves broke the quiet of the village. But the lull between midnight and dawn was short indeed. Very early the oval-shaped door-flaps were thrust aside and many brown faces peered out of the wigwams toward the top of the highest bluff.

Now the sun rose up out of the east. The red painted avenger stood ready within the camp ground for the flying of the red eagle. He appeared, that terrible bird! He hovered over the round village as if he could pounce down upon it and devour the whole tribe.

When the first arrow shot up into the sky the anxious watchers thrust a hand quickly over their half-uttered "hinnu!" The second and the third arrows flew upward but missed by a wide space the red eagle soaring with lazy indifference over the little man with the long bow. All his arrows he spent in vain. "Ah! my blanket brushed my elbow and shifted the course of my arrow!" said the stranger as the people gathered around

înmormântare din cer, atinseră orizontul din capătul Nordului, înainte ca focurile așezate-n mijlocul corturilor să mai apuce a pâlpâi ultima oară. Râsetul zgomotos care plutise deasupra, printre fuioarele de fum era acum înăbușit, și numai urletul din depărtare al lupilor mai rupea tăcerea satului. Dar calmul dintre miezul nopții și zorii zilei fu scurt într-adevăr. Foarte devreme [24]ușile ovale din piele de bivol erau trase deoparte și [25]multe fețe brune ieșiră afară din corturi să privească înspre vârful celei mai înalte stânci.

Acum soarele răsări de la Est. Războinicul pictat cu roșu stătea pregătit înăuntrul cercului de tabără așteptând înălțarea vulturului roșu. Apăru, acea pasăre teribilă! Ea pluti deasupra satului rotund ca și când ar fi putut să se năpustească oricând asupra lui și să devoreze tot tribul.

Când prima săgeată zbură în aer, nerăbdătorii privitori duseră repede mâna la gură peste un ‘hinnu!’ pe jumătate rostit. Cea de-a doua și de-a treia săgeată țâșniră-n susul cerului dar ratară de la o distanță mare vulturul roșu ce zbura cu indiferență deasupra omului mic cu arcul lung. Toate arcurile și-i le folosi în zadar. „Ah! pătura mi-a gâdilat cotul și-a schimbat cursul arcului meu!” spuse străinul în timp ce oamenii

him.

During this happening, a woman on horseback halted her pony at the chieftain's teepee. It was no other than the young woman who cut loose the tree- bound captive!

While she told the story the chieftain listened with downcast face. "I passed him on my way. He is near!" she ended.

Indignant at the bold impostor, the wrathful eyes of the chieftain snapped fire like red cinders in the night time. His lips were closed. At length to the woman he said: "How, you have done me a good deed." Then with quick decision he gave command to a fleet horseman to meet the avenger. "Clothe him in these my best buckskins," said he, pointing to a bundle within the wigwam.

In the meanwhile strong men seized Iktomi and dragged him by his long hair to the hilltop. There upon a mock-pillared grave they bound him hand and feet. Grown-ups and children sneered and hooted at Iktomi's disgrace. For a half-day he lay there, the laughing-stock of the people. Upon the arrival of the real avenger, Iktomi was released and chased away beyond the outer limits of the camp ground.

se strângeau în jurul lui.

Pe când se-ntâmplau toate acestea, o femeie călare își opri poneiul în fața cortului căpeteniei. Nu era nimeni alta decât tânăra femeie care eliberase captivul legat de copac!

În timp ce ea spunea povestea, șeful de trib ascultă cu fața plecată-n jos. „Am trecut de el în drumul meu. El este aproape!” încheie ea.

Indignat din cauza impostorului îndrăzneț, ochii mânioși ai căpeteniei scăpărară foc precum cărbunii roșii pe timpul nopții. Buzele îi erau strânse. După ceva timp, femeii îi spuse: „How, tu mi-ai făcut o faptă bună.” Apoi, cu judecată ageră dădu ordin unui iscusit călăreț de-al său să întâmpine războinicul. „Îmbracă-l în aceștia, în cei mai buni pantaloni din piele ai mei,” spuse el, arătând către un maldăr dinăuntrul cortului.

Între timp, bărbați puternici îl prinseră pe Iktomi și îl târâră de părul său lung până în vârful dealului. Acolo, de un mormânt cu stâlpi ai rușinii îl legară, mâini și picioare. Oameni mari și copii batjocoriră și huiduiră necinstea lui Iktomi. Preț de-o jumătate de zi stătu acolo, de râsul oamenilor. La sosirea adevăratului războinic, Iktomi fu eliberat și izgonit dincolo de limitele din afara pământului de tabără.

On the following morning at daybreak, peeped the people out of half-open door-flaps.

There again in the midst of the large camp ground was a man in beaded buckskins. In his hand was a strong bow and red-tipped arrow. Again the big red eagle appeared on the edge of the bluff. He plumed his feathers and flapped his huge wings.

The young man crouched low to the ground. He placed the arrow on the bow, drawing a poisoned flint for the eagle.

The bird rose into the air. He moved his outspread wings one, two, three times and lo! the eagle tumbled from the great height and fell heavily to the earth. An arrow stuck in his breast! He was dead!

So quick was the hand of the avenger, so sure his sight, that no one had seen the arrow fly from his long bent bow.

In awe and amazement the village was dumb. And when the avenger, plucking a red eagle feather, placed it in his black hair, a loud shout of the people went up to the sky. Then hither and thither ran singing men and women making a great feast for the avenger.

Dimineața următoare, la revărsatul zorilor, din dreptul ușilor deschise pe jumătate, își furișară privirile afară oamenii.

Acolo, din nou se afla un om în pantaloni de piele cu mărgele, în mijlocul locului mare de tabără. În mâna lui era un arc puternic și o săgeată cu vârful roșu. Din nou vulturul mare și roșu apăru pe marginea stâncii. Își curăță penajul și flutură din aripile sale uriașe.

Tânărul se ghemui jos la pământ. El așeză săgeata în arc și scoase un vârf otrăvit din piatră pentru vultur.

Pasărea se înălță în văzduh. Flutură din aripile sale întinse o dată, de două, de trei ori și iată! vulturul căzu învârtindu-se din cer de la înălțimea mare și se prăbuși puternic pe pământ. O săgeată înfiptă în pieptul său! Era mort!

Atât de agilă fuse mâna războinicului, atât de precisă vederea sa, încât nimeni nu văzuse săgeata zburând din lungul și îndoitul său arc.

În venerație și uimire, satul rămase mut. Iar când războinicul smulse o pană roșie de la vultur și-o puse în păru-i negru, strigătul puternic al oamenilor urcă până sus în ceruri. Atunci, bărbați și femei începură să alerge încolo și-ncoace, cântând, în timp ce pregăteau ospăț mare pentru războinic.

Thus he won the beautiful Indian princess who never tired of telling to her children the story of the big red eagle.

Astfel câștigă tânărul războinic frumoasa prințesă Indiană care nu obosi niciodată a spune copiiilor ei povestea marelui vultur roșu.

Manstin, The Rabbit

MANSTIN was an adventurous brave, but very kind-hearted. Stamping a moccasined foot as he drew on his buckskin leggins, he said: "Grandmother, beware of Iktomi! Do not let him lure you into some cunning trap. I am going to the North country on a long hunt."

With these words of caution to the bent old rabbit grandmother with whom he had lived since he was a tiny babe, Manstin started off toward the north. He was scarce over the great high hills when he heard the shrieking of a human child.

"Wan!" he ejaculated, pointing his long ears toward the direction of the sound; "Wan! that is the work of cruel Double-Face. Shameless coward! he delights in torturing helpless creatures!"

Muttering indistinct words, Manstin ran up the last hill and lo! in the ravine beyond stood the terrible monster with a face in front and one in the back of his head!

This brown giant was without clothes save for a wild-cat-skin about his loins. With a wicked gleaming eye, he watched

Iepurele Manstin

MANSTIN era un viteaz aventuros, dar foarte bun la suflet. Bătând dintr-un picior încălțat în mocasini, în timp ce se îmbrăca în colanții din piele, el spuse: „Bunico, ia aminte de Iktomi! Nu-l lăsa să te ademenească într-o capcană șireată. Eu mă duc în Țara din Nord, la o vânătoare lungă.”

Cu aceste cuvinte de prudență pentru bătrâna și încovoiata bunică iepure, cu care crescuse încă de când era micuț iepuraș, Manstin porni către Nord. Nici bine nu se-află în vârful dealurilor înalte, că și-auzi țipetele unui pui de om.

„Wan!” exclamă el, ciulindu-și urechile lungi în direcția sunetului; „Wan! asta este mâna nemilosului Față-Dublă. Laș nerușinat! el are plăcere în torturarea făpturilor neajutorate!”

Bolborosind niște cuvinte neclare, Manstin alergă în vârful ultimului deal și iată! în prăpastia de pe celălaltă parte stătea teribilul monstru cu un chip în față și altul la spatele capului său!

Acest uriaș maro nu purta alte haine în afară de pielea-de-pisică-sălbatică din jurul coapselor sale. Cu o privire ce licărea

the little black-haired baby he held in his strong arm. In a laughing voice he hummed an Indian mother's lullaby, "A-boo! Aboo!" and at the same time he switched the naked baby with a thorny wild-rose bush.

Quickly Manstin jumped behind a large sage bush on the brow of the hill. He bent his bow and the sinewy string twanged. Now an arrow stuck above the ear of Double-Face. It was a poisoned arrow, and the giant fell dead. Then Manstin took the little brown baby and hurried away from the ravine. Soon he came to a teepee from whence loud wailing voices broke. It was the teepee of the stolen baby and the mourners were its heart-broken parents.

When gallant Manstin returned the child to the eager arms of the mother there came a sudden terror into the eyes of both the Dakotas. They feared lest it was Double-Face come in a new guise to torture them. The rabbit understood their fear and said: "I am Manstin, the kind-hearted, -- Manstin, the noted huntsman. I am your friend. Do not fear."

That night a strange thing happened. While the father and mother slept, Manstin took the wee baby. With his feet placed

de răutate, el se uita la micul bebeluș cu păr negru pe care îl ținea pe brațul său puternic. În timp ce râdea, el fredona un cântec de leagăn pe care îl spuneau mamele indiene, „A-boo! Aboo!” și în același timp bătea copilul dezbrăcat cu o tufă spinoasă de trandafir sălbatic.

Repede, Manstin sări în vârful dealului, în spatele unui tufiș mare de salvie. El își îndoi arcul iar întinsa coardă vibră. Acum o săgeată era înfiptă desupra urechii lui Față-Dublă. Săgeata fu una otrăvită, iar uriașul căzu mort. Manstin luă apoi ghemul cafeniu de pui de om și alergă departe de râpă. În curând el ajunse la un cort din care puternice voci de jale se-auzeau. Era cortul copilului furat iar bocitoarele erau părinții săi cu inima zdrobită.

Când galantul Manstin înapoie copilul mâinilor dornice ale mamei, brusc o teroare apăru în ochii ambilor Dakota. Ei se temeau ca nu cumva iepurele să fie Față-Dublă, preschimbat într-o altă înfățișare ca să-i chinuie. Iepurele înțelese teama lor și le spuse: „Eu sunt Manstin, cel cu suflet bun, -- Manstin, renumitul vânător. Eu vă sunt prieten. Nu vă fie teamă.”

În noaptea aceea, un lucru straniu se întâmplă. În timp ce mama și tatăl dormeau, Manstin luă mititelul. Cu picioarele-i

gently yet firmly upon the tiny toes of the little child, he drew upward by each small hand the sleeping child till he was a full-grown man. With a forefinger he traced a slit in the upper lip; and when on the morrow the man and woman awoke they could not distinguish their own son from Manstin, so much alike were the braves.

"Henceforth we are friends, to help each other," said Manstin, shaking a right hand in farewell. "The earth is our common ear, to carry from its uttermost extremes one's slightest wish for the other!"

"Ho! Be it so!" answered the newly made man.

Upon leaving his friend, Manstin hurried away toward the North country whither he was bound for a long hunt. Suddenly he came upon the edge of a wide brook. His alert eye caught sight of a rawhide rope staked to the water's brink, which led away toward a small round hut in the distance. The ground was trodden into a deep groove beneath the loosely drawn rawhide rope.

"Hun-he!" exclaimed Manstin, bending over the freshly made footprints in the moist bank of the brook. "A man's

puse ușor dar ferm pe măruntele degete de la picioarele copilașului, el trase în sus de fiecare mânuță a pruncului adormit până când acesta deveni un adult în toată firea. Cu arătătorul îi despică buza de sus; iar când bărbatul și femeia se treziră a doua zi dimineața, ei nu putură să-l deosebească pe propriul lor fiu de Manstin, atât de mult semănau curajoșii.

„De-acum înainte suntem prieteni, să ne ajutăm unul pe celălalt," rosti Manstin, fluturând mâna dreaptă în semn de rămas bun. „Pământul o să fie urechea noastră - ca să poarte din părțile sale cele mai îndepărtate, și cea mai mică dorință a unuia de celălalt!"

„[26]Ho! Așa să fie!" răspunse bărbatul făcut de curând.

După ce-și lăsă prietenul, Manstin se grăbi către Țara din Nord unde era promis unei vânători lungi. Brusc, ajunse la marginea unui pârâu întins. Ochii săi ageri întrezăriră o funie din piele netăbăcită, proptită de stâlpii de la marginea apei, ce ducea către o colibă mică și rotundă din depărtare. Pământul de sub frânghia din piele slab strânsă, era bătătorit într-o groapă adâncă.

„Hun-he!" exlamă Manstin, aplecându-se peste urmele proaspete de pe malul umed al pârâului. „Urme de om!" își

footprints!" he said to himself. "A blind man lives in yonder hut! This rope is his guide by which he comes for his daily water!" surmised Manstin, who knew all the peculiar contrivances of the people. At once his eyes became fixed upon the solitary dwelling and hither he followed his curiosity, -- a real blind man's rope.

Quietly he lifted the door-flap and entered in. An old toothless grandfather, blind and shaky with age, sat upon the ground. He was not deaf however. He heard the entrance and felt the presence of some stranger.

"How, grandchild," he mumbled, for he was old enough to be grandparent to every living thing, "how! I cannot see you. Pray, speak your name!"

"Grandfather, I am Manstin," answered the rabbit, all the while looking with curious eyes about the wigwam.

"Grandfather, what is it so tightly packed in all these buckskin bags placed against the tent poles?" he asked.

"My grandchild, those are dried buffalo meat and venison. These are magic bags which never grow empty. I am blind and cannot go on a hunt. Hence a kind Maker has given me these magic bags of choicest foods."

spuse sieși. „Un om orb locuiește în coliba aceea! Sfoara asta este călăuza prin care se ghidează să ajungă la apa de zi cu zi!” ghici Manstin, care știa toate născocirile ciudate ale oamenilor. Îndată privirea i se fixă pe locuința solitară și de-aici el își urmă curiozitatea, -- o adevărată sfoară a unui om orb.

În liniște ridică ușa-perdea și intră înăuntru. Un bunic în vârstă și știrb, orb și cu trupul tremurând din cauza anilor, ședea pe pământ. Însă surd, el nu era. El auzi intrarea și simți prezența unui străin.

„Hau, nepoate,” murmură el, căci era destul de bătrân pentru a fi bunic oricărei viețuitoare, „hau! Eu nu te pot vedea. Te rog, spune-ți numele!”

„Bunicule, eu sunt Manstin,” răspunse iepurele, tot timpul uitându-se cu ochi curioși împrejurul cortului.

„Bunicule, ce se află în toți sacii ăștia din piele de căprioară atât de bine legați și rezemați de stâlpii cortului?” întrebă el.

„Nepoate, acolo este carne uscată de bivol și de căprioară. Sacii ăștia sunt niște saci magici care nu se golesc niciodată. Eu sunt orb și nu mă pot duce la vânătoare. Așa că un darnic Croitor mi-a dăruit acești saci magici cu mâncăruri alese.”

Then the old, bent man pulled at a rope which lay by his right hand. "This leads me to the brook where I drink! and this," said he, turning to the one on his left, "and this takes me into the forest, where I feel about for dry sticks for my fire."

"Grandfather, I wish I lived in such sure luxury! I would lean back against a tent pole, and with crossed feet I would smoke sweet willow bark the rest of my days," sighed Manstin.

"My grandchild, your eyes are your luxury! you would be unhappy without them!" the old man replied.

"Grandfather, I would give you my two eyes for your place!" cried Manstin.

"How! you have said it. Arise. Take out your eyes and give them to me. Henceforth you are at home here in my stead."

At once Manstin took out both his eyes and the old man put them on! Rejoicing, the old grandfather started away with his young eyes while the blind rabbit filled his dream pipe, leaning lazily against the tent pole. For a short time it was a most pleasant pastime to smoke willow bark and to eat from the magic bags.

Apoi bătrânul și încovoiatul bunic trase de o sfoară ce stătea lângă mâna sa dreaptă. „Asta mă duce la pârâul de unde beau apă! iar asta," spuse el, întorcându-se către funia din stânga, „iar asta mă duce în pădure, unde dibui după bețe uscate pentru foc."

„Bunicule, mi-aș dori să trăiesc și eu în aievea lux sigur! M-aș rezema pe spate de unul dintre stâlpii cortului, și cu picioarele încrucișate aș fuma scoarță dulce de salcie pentru tot restul zilelor mele," oftă Manstin.

„Fiule, ochii tăi sunt comoara ta! ai fi nefericit fără ei!" răspunse bătrânul.

„Bunicule, ți-aș da ambii ochi ca să fiu în locul tău!" strigă Manstin.

„How! tu ai spus-o. Scoală-te. Scoate-ți ochii și dă-mi-i mie. De-acum înainte, aici ești acasă, în locul meu."

De-ndată Manstin își scoase ambii ochi iar bătrânul și-i puse el în locul alor săi! Veselindu-se, bătrânul bunic dispăru cu ochii lui tineri în timp ce iepurele orb își umplu pipa visată, rezemându-se leneș de stâlpul cortului. Pentru o scurtă vreme, a fost cea mai plăcută odihnă să fumeze scoarță de salcie și să mănânce din sacii magici.

Manstin grew thirsty, but there was no water in the small dwelling. Taking one of the rawhide ropes he started toward the brook to quench his thirst. He was young and unwilling to trudge slowly in the old man's footpath. He was full of glee, for it had been many long moons since he had tasted such good food. Thus he skipped confidently along jerking the old weather-eaten rawhide spasmodically till all of a sudden it gave way and Manstin fell headlong into the water.

"En! En!" he grunted kicking frantically amid stream. All along the slippery bank he vainly tried to climb, till at last he chanced upon the old stake and the deeply worn footpath. Exhausted and inwardly disgusted with his mishaps, he crawled more cautiously on all fours to his wigwam door. Dripping with his recent plunge he sat with chattering teeth within his unfired wigwam.

The sun had set and the night air was chilly, but there was no fire-wood in the dwelling. "Hin!" murmured Manstin and bravely tried the other rope. "I go for some fire-wood!" he said, following the rawhide rope which led into the forest. Soon he stumbled upon thickly strewn dry willow sticks. Eagerly with

Lui Manstin i se făcu sete, dar în micuța colibă nu era deloc apă. Apucând una dintre sforile din piele, el porni către pârâu să-și potolească setea. Iepurele era tânăr și nu vroia să calce încet pe poteca bătătorită de bătrân. El era plin de voioșie, pentru că trecuseră multe nopți lungi de când gustase așa mâncare bună. Astfel țopăia încrezător înainte, scuturând spasmodic vechea funie roasă de timp până ce, dintr-o dată, frânghia cedă iar Manstin căzu cu fața în apă.

„En! En!” strigă el dând nervos din picioare, în mijlocul pârâului. De fiecare dată, în zadar încercă să urce pe malul alunecos, până când, în sfârșit, dădu de parul învechit și de poteca adânc bătătorită. Obosit și în sine dezgustat de ghinioanele sale, el se târâ mult mai atent pe toate patru labele, către ușa cortului său. Cu apa picurând de pe el, de la ultima sa scufundare, el se așeză cu dinții clănțănindu-i în gură, înăuntrul locuinței sale fără foc.

Soarele apusese și aerul nopții era răcoros, dar în casă nu găseai lemne de foc. „Brr!” murmură Manstin și, curajos, încercă cealaltă sfoară. „Mă duc după niște lemne!” spuse el, mergând după funia din piele netăbăcită care ducea în pădure. În curând dădu peste niște bețe uscate de salcie, gros acoperite.

both hands he gathered the wood into his out-spread blanket. Manstin was naturally an energetic fellow.

When he had a large heap, he tied two opposite ends of blanket together and lifted the bundle of wood upon his back, but alas! he had unconsciously dropped the end of the rope and now he was lost in the wood!

"Hin! hin!" he groaned. Then pausing a moment, he set his fan-like ears to catch any sound of approaching footsteps. There was none. Not even a night bird twittered to help him out of his predicament.

With a bold face, he made a start at random.

He fell into some tangled wood where he was held fast. Manstin let go his bundle and began to lament having given away his two eyes.

"Friend, my friend, I have need of you! The old oak tree grandfather has gone off with my eyes and I am lost in the woods!" he cried with his lips close to the earth.

Scarcely had he spoken when the sound of voices was audible on the outer edge of the forest. Nearer and louder grew the voices -- one was the clear flute tones of a young brave and the other the tremulous squeaks of an old grandfather.

Nerăbdător, cu ambele mâini el adună lemnele în pătura sa desfăcută. Manstin era un individ energic din fire.

Când termină de strâns o grămadă mare, el legă două dintre capetele opuse ale păturii și ridică legătura de lemne pe spate, dar vai! el dăduse din greșeală drumul la capătul frânghiei și-acum se pierduse în pădure!

„Hin! hin!” se văită. Apoi, oprindu-se pentr-o clipă, el își ciuli urechile în formă de evantai să surprindă vreun sunet de pași ce s-ar apropia. Nimic. Nici măcar o pasăre de noapte nu ciripi să-l ajute să iasă din ghinion.

Cu un chip neînfricat, el apucă drum pe unde nimeri.

Căzu peste niște lemne încâlcite în care se înțepeni imediat. Manstin dădu drumul la grămadă și începu să se tânguie că-și dădu cei doi ochi ai săi.

„Prietene, prietene, am nevoie de tine! Bătrânul bunic stejar a fugit cu ochii mei și-acum sunt rătăcit în pădure!” se plânse el cu buzele apropiate de pământ.

Abea ce apucase să rostească aceste cuvinte, când niște sunete de voci se auziră de la marginea din afara pădurii. Mai aproape și mai tare crescură vocile -- un sunet era tonurile limpezi de flaut al unui tânăr curajos iar celălalt zgomot era

It was Manstin's friend with the Earth Ear and the old grandfather. "Here Manstin, take back your eyes," said the old man, "I knew you would not be content in my stead, but I wanted you to learn your lesson. I have had pleasure seeing with your eyes and trying your bow and arrows, but since I am old and feeble I much prefer my own teepee and my magic bags!"

Thus talking the three returned to the hut. The old grandfather crept into his wigwam, which is often mistaken for a mere oak tree by little Indian girls and boys.

Manstin, with his own bright eyes fitted into his head again, went on happily to hunt in the North country.

făcut de sunetele tremurătoare de scârțâit ale unui bunic bătrân.

Erau prietenul lui Manstin, cel cu Auzul Pământului, și bătrânul bunic. „Poftim Manstin, ia-ți ochii înapoi," spuse bătrânul, „știam că nu o să fii mulțumit în locul meu, dar am vrut să-ți înveți lecția. M-am bucurat să văd cu ochii tăi și mi-a plăcut să-ți încerc arcul și săgețile, dar cum sunt bătrân și slăbit, prefer mai mult cortul și sacii mei magici!"

Spunând astfel, cei trei se întoarseră la colibă. Bătrânul bunic se strecură înapoi în locuința sa, care este adesea confundată cu un simplu stejar de către copiii indieni, băieți și fete.

Manstin, cu proprii săi ochi strălucitori potriviți la loc, își continuă fericit drumul către vânătoarea din Țara de Nord.

Note

[1]Iktomi – În mitologia Indiană, Iktomi reprezintă zeul mereu pus pe șotii, un ghiduș spirit-păianjen ce păcălește muritorii dar și zeii. Iktomi, deși are înfățișarea unui păianjen, el poate lua orice formă, chiar și cea omenească. Unele legende indiene spun că el este fiul zeului-piatră, Inyan. Rolul acestui personaj în povești este dublat de caracterul acțiunilor sale: negativ, moralizator dar și pozitiv, arătând înțelepciune.

[2]Inyan – Unul dintre zeii primordiali, care s-a sacrificat pentru conceperea Mamei Pământ și Tatălui Cer

[3]Cort – Nu este vorba de cortul de drumeție, ci de cortul specific acestei culturi. Tipi-ul era locuința aborigenilor și avea o formă conică. Acesta era acoperit de pielea vânaturilor, așezată pe stâlpii din lemn înfipți adânc in pământ

[4]Atotputernicul Spirit Măreț – Creatorul Universului

[5]săculeț de mărgele – Un accesoriu ce făcea parte din portul indian

[6]șapte oameni – Ori wakanpi, zei ce sunt personificați, cu calități rele sau bune

[7]Cenușa, Focul, Bășica, Greierele, Libelula, Peștele și Țestoasa – Ființe Wakan

[8]Ho! – Interjecție ce exprimă mirarea, surprinderea față de o situație, din limba Siouan

[9]He! – Cuvânt din limba Siouan cu înțeles multiplu, ce înseamnă 'acolo', în acest context

[10]Ho ho! – Implică nemulțumirea vorbitorului

[11]E han! – Ah da!

[12]Hau, hau prietene! –Cuvânt de salut, de întâmpinare. 'how' este varianta adaptată de Hollywood, a originalului 'hau', cu rolul de a crea un salut stereotip pentru Indieni. Aceasta formă este folosită și de Zitkala-Ša

[13]se pregăti să-și curățească trupul – Ritual din tradiția Amerindienilor săvârșit pentru purificarea spiritului și a minții, dar și o modalitate de a intra în legătură cu elementele sacre

[14]în frumoși pantaloni de piele – Articol vestimentar din piele de căprioară, de regulă, ce făcea parte din portul indian

[15]El arăta chipeș cu vopseaua și penele sale – Desenele de pe față și trup se credeau a proteja, prin puterea lor magică, de rele. Oamenii se pictau astfel înainte de bătălii dar și pentru ritualuri sau dansuri

[16]mândru era cu tolba lui mare din piele de căprioară de pe spate, și o săgeată lungă în mâna sa ducea – Instrumente folosite la vânătoare, război, etc.

[17]deschizăturile ușilor – Ușile corturilor reprezentau fie o deschizătură pe mijloc în materialul din care era făcut cortul ori o ușită în formă de semicerc, scobită în același material

[18]bărbații Dakota – Nativii pământului american erau împărțiți în triburi, în funcție de zona geografică pe care o ocupau. Oamenii Dakota făceau parte din tribul părții de Nord, reprezentând o subramură a tribului Sioux

[19]He-he-he! – Din limba Dakotelor, această expresie se traduce ca 'Vai'

[20]și ai vopsea roșie pe obraji – Vezi [11]

[21]toporul ei din piatră – Unealtă primitivă, astfel având un mâner din lemn de care era lipit un capăt ascuțit din piatră, ținut în loc de o legătură de sfoară

[22]își flutură mâna, în sus și-n jos, sub privirile ei – Un gest de recunoștință făcut prin ducerea mâinii înspre pământ apoi la fața celui ce făcea gestul de mulțumire

[23]Han – Da; 'han' este marcă pentru genul feminin iar 'hau' este folosit pentru genul masculin. Ambele înseamnă același lucru, însă limbajul are rolul de a diferenția femeile de bărbați

[24]uşile ovale din piele de bivol – Vezi [13]

[25]multe fețe brune ieșiră afară din corturi – Fețe brune și nu negre

[26]Ho! – Da!